

סימן כב

בגדר קריאת וזאת הברכה בשמחת תורה

המועד, אז גם בני מערבא קורין וזאת הברכה, אבל אם הקריאה היא כדי לסיים את התורה א"כ בני מערבא לא היו קוראין וזאת הברכה.

מחלוקת האחרונים בספק זה

ונחלקו בזה האחרונים ז"ל, הברכי יוסף (בשירי ברכה סי' תרס"ח) כתב דקריאה זו לא שייכא לרגל כלל, ואכן במערבא דמסיימי אורייתא כל ג' שנים, לא קראו פרשת וזאת הברכה בשמחת תורה. ומבואר בברכ"י שמה שקורין בשמחת תורה פרשת וזאת הברכה אין זה קריאה מענינו של יום, אלא קריאה בעלמא ככל קריאת התורה.

אולם המשך חכמה (פר' וזאת הברכה) כתב דגם בני מערבא דמסיימי התורה כל תלתא שנים, קראו בכל שנה בשמיני עצרת פרשת וזאת הברכה משום קדושת היום.

והמשך חכמה מבאר את השייכות של פרשת וזאת הברכה ליום זה למאי דאיתא בסוכה (דף נה ע"ב) א"ר אלעזר הני שבעים פרים כנגד שבעים אומות, פר יחידי של שמיני עצרת כנגד אומה יחידה משל למלך כו' אמר לאוהבו עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך,

בגדר קריאת וזאת הברכה בשמחת תורה **בגמ'** מגילה (דף לא ע"א) איתא "יו"ט האחרון [של תג] קורין כל הבכור מצות וחוקים ובכור כו', למחר קורין וזאת הברכה". והיינו דביום התשיעי בחו"ל שהוא ספק שמיני, קורין וזאת הברכה. והגמ' אינה מבארת מהי הסיבה שקורין ביום זה בפרשת וזאת הברכה, ואפשר לבאר זאת בב' דרכים:

א' שקריאה זו היא כקריאת התורה במועדים, שבכל מועד ומועד קורין בו ענינו של יום, ואף קריאה זו היא ענינו של יום.

ב' או שנימא שהכא זהו דין בפנ"ע, שצריך לסיים את התורה ביום זה, וקריאה זו הרי היא ככל קריאת התורה בשבת שלא קורין בה מענינו של יום, וכל מה שקורין בשמחת תורה פרשת וזאת הברכה היינו מפני שהיתה תקנה לסיים את התורה פעם בשנה.

נפ"מ בחקירה זו גבי בני מערבא

והנפ"מ בספק זה היא, לבני מערבא שאיתא בגמ' (מגילה דף כט ע"ב) דמסיימי אורייתא בג' שנים, האם קראו ביו"ט אחרון של חג פרשת וזאת הברכה, שאם חיוב הקריאה הוא מדין קריאת

ולזה קורין "הופיע מהר פארן ואתא מרבבות קודש כו' אף חובב עמים", שהניח כל האומות והשרה שכינתו על ישראל ונתן להם תורתו, ועיי"ש עוד.

מביא ראיה לספק זה ממנהג שהיה נהוג במצרים

ויש להביא קצת ראיה ממש"כ רבי בנימין מטודילה (בספר מסעות בנימין עמ' כז) שבמצרים היו שני בתי כנסיות, באחד מהם נהגו כבני בבל לסיים את התורה בכל שנה, ובבהכנ"ס השני נהגו כבני מערבא לסיים את התורה פעם בג' שנים, וכתב שיש ביניהם מנהג ותקנה להתחבר כולם ולהתפלל ביחד ביום שמחת תורה וכן ביום מתן תורה, ומובא בספר תיקון יששכר (דף לג ע"א). ואם בארץ ישראל שהיו מסיימים את התורה רק לג' שנים לא היו קוראים בשמחת תורה פרשת וזאת הברכה, צ"ע איך הצטרפו להתחבר להתפלל ביחד בשמחת תורה, הרי הקריאה היא שונה. ולכאור' מוכח מזה דגם בארץ ישראל קראו בשמיני עצרת פרשת וזאת הברכה, וי"ל.

ביאור המנהג הקדום שקורין בחו"ל בב' הימים וזאת הברכה

והנה יש להוכיח כהך צד שהקריאה בשמח"ת היא קריאה בענינו של יום, מהא דהביא בשו"ת המבי"ט (ח"ב סי' קכט) שיש עיר אחת בחו"ל שיש להם בהכנ"ס קדמון מיוחס לאליהו ז"ל שהיו נוהגים לקרוא פרשת וזאת הברכה גם ביום השמיני וגם ביום ה' עיי"ש.

ואם קריאת פרשת וזאת הברכה לא שייכא לרגל, אלא שקוראים קריאה זו לסיים את התורה ביום זה, לא מסתבר שקראו פרשה זו לסיים את התורה פעמיים בב' ימים, אלא משמע דס"ל דקריאה זו משום ענינו של יום וככל קריאת המועדים, ואף בלשון המבי"ט ז"ל משמע כן שכתב שאין לשנות מנהגם מפני שהוא מעין המאורע כי ביום אחרון של שמ"ע קורין בכל העולם פר' וזאת הברכה.

דעות הראשונים מדוע קורין וזאת הברכה בשמח"ת

שוב מצאתי בראשונים שנחלקו בזה, דהנה הר"ן ז"ל (על הרי"ף) במגילה שם כתב טעם שקורין וזאת הברכה בזה"ל "לפי שהוא סוף כל המועדות חותמין בברכת משה רבינו שבירך את ישראל", עכ"ל. ומבואר שהקריאה שייכת ליום זה מפני שיש בה את הברכות של משה רבינו, ולפי"ז גם בני מערבא דלא מסיימי התורה היו קוראים פרשה זו.

אכן בחי' הנדפסים ע"ש הר"ן (ואינם להר"ן כמש"כ במבוא שם) כתב הטעם בזה"ל "משום אסוקי אורייתא", ומבואר דס"ל שהקריאה לא שייכת לרגל אלא שתיקנו לסיים את התורה ביום זה, ובני מערבא באמת לא היו קורין פרשת וזאת הברכה. וכן משמע בכל בו בהל' קריאת התורה שכתב שהמנהג שקורין וזאת הברכה מפני שהוא סיום התורה. אלא שלפ"ז צריך לבאר מדוע לא מסיימים את התורה בשבת. וראיתי ברבינו מנוח (על

כל המועדות בחו"ל ולא שייך להקדים ליום קודם.

להך צד שהקריאה בשמחת אינה מדין קריאה בענינו של יום מדוע לא תיקנו קריאה למועד

ולכאורה יש להביא ראיה לדעת הסוברים שהחזיר הוא מצד הרגל, דהרי במועדים תיקנו לקרוא בענין המועד, כדאיתא בסוף מגילה, והוא חוץ ממה שנוהגים לקרוא למפטיר בענין הקרבן מוסף (עי' מגילה דף ל' ע"ב בתוס' ד"ה ושאר), ואם הקריאה של וזאת הברכה הוא רק לסיים את התורה ולא לחובת היום, מדוע אין קוראים בשמחת תורה עוד קריאה מענינו של יום כתקנת משה שיהיו קורין בענינו של כל מועד ומועד.

עדות האדר"ת על מנהג המהרש"א

ומצאתי שבספר עובר אורח מהאדר"ת ז"ל (בעמוד צ"א) הביא שסיפר לו משולח אחד כי ראה בבית הכנסת בעיר אסטרא גיליון גדול (שנכתב ע"י הגאון ר' יעקב בן הגאון ר' חיים הכהן רפופורט ז"ל ששימש ברבנות אחר אביו) ממה שהנהיג המהרש"א ומהם כי בשמחת תורה קורין אחר חתן בראשית לאחרון בפרשת "חג הסוכות תעשה לך" שבסוף פרשת ראה ואח"כ למפטיר "ביום השמיני עצרת" כמנהגינו יע"ש. והיינו דס"ל להמהרש"א דפרשת וזאת הברכה אינו לחובת היום אלא לסיום התורה, והמפטיר אינו ממנין הקוראים על כן תיקן לקרוא עוד פרשה

הרמב"ם פ"ג מהל' תפלה הי"ב) שכתב "שהוא לכבוד משה רבינו, ולכבוד התורה תקנו שסדר וזאת הברכה יהיה מיוחד ליום אחרון של חג שהוא יום שמחה יתירה".
[ומש"כ שם לפי שהוא יום שמחה יתירה, הנה בחולין (דף פג ע"א) איתא בד' פרקים בשנה המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו אמה מכרתי לשחוט, וכתב שם רש"י שביו"ט אחרון היו מרבין בשמחה מפני שרגל לעצמו הוא וחביב עליהם, אך בע"ז דף ה' ע"ב כתב הטעם מפני שהוא יום השלמת קרבנות החג. ובתוס' שם כ' שביו"ט ראשון ליכא שמחה כביו"ט אחרון לפי שטרידי בלולב וסוכה. ושור"ר במחזור ויטרי (סי' שפה) שכ' שביו"ט נכפלה שמחה במקרא שכ' והיית אך שמח ודרשינן בספרי לרבות שאר מיני שמחה].

מדוע בחו"ל שינו את סדר הקריאה מבא"י

והנה הברכי יוסף (שם) והכנה"ג (על סי' תרס"ט) הביאו מה ששאל המהר"ש בן עזרא ז"ל למה בחו"ל קורין וזאת הברכה ביום השני, דהיה עדיף שיקראו ביום הראשון של שמיני עצרת וזאת הברכה, וביו"ט שני יקראו כל הבכור ובזה יהיו שוים לבני ארץ ישראל, כמו שעושין בח' של פסח וביו"ט של עצרת, ונמצאו כל ישראל בארץ ובחו"ל קורין באחד וזאת הברכה, יע"ש מש"כ בזה.

ולדברי הר"ן ז"ל הנ"ל שהטעם שקורין וזאת הברכה בשמיני עצרת הוא מפני שיש לקרוא הברכות של משה רבנו בסוף המועדות א"ש למה קורין בחו"ל וזאת הברכה ביום השני, שהוא יום סוף

המוספין, וכיון שכן ליכא ראייה שקריאת וזאת הברכה הוא לחובת היום.

וחזינן שנחלקו המהרש"א והחת"ס, אם יוצאים יד"ח קריאה בענינו של

יום בקריאת קרבנות החג. ואפשר שתליא אם הקריאה בענינו של יום הוא כמ"ש הרמב"ם (פ"א מהל' מגילה הי"ג) כדי להזכיר שהוא יו"ט דא"כ אף בקריאת קרבנות החג יוצאים יד"ח, אך אם הקריאה בענינו של יום היא כדי לעסוק בעניני היו"ט כדמשמע בסמ"ג (עשין יט) אפשר לומר שבקריאת הקרבנות אינו יד"ח, וי"ל. (ועי' לקמן סי' כה מש"כ בעה"י בביאור דברי החת"ס).

ושו"מ במחזור ויטרי (סי' שפה) שכתב קורין וזאת הברכה כדי לסמוך

שמחת התורה שזכו-לסיימה לשמחת החג וכו', וקריאת עניין החג הקדמנוהו כבר מיום ראשון של שמיני עצרת לפי שהוא עיקר. ומבואר בדבריו שבאמת לא קראו בענינו של חג בשמחת תורה, כי סמכו על מה שקראו ביום ראשון של שמיני עצרת שהוא עיקר. ולכאן לפי דבריו א"כ בארץ ישראל שעושים רק יום אחד שמיני עצרת יש להוציא עוד ס"ת לקרוא בחובתו של יום.

נפ"מ בבן א"י אם יכול לקרות ביו"ט ב' בחו"ל

וי"ל נפ"מ בזה במה שראיתי בספר יו"ט שני כהלכתו (פ"ט ס"ק יט) שדן בבן א"י שנמצא בחו"ל בשמחת תורה, והביא בשם הגאון בעל האגרות משה ז"ל לחלק בין קריאת התורה של שאר היו"ט לבין

משום חובת היום. וכן מצאתי בקובץ תורני צוהר (ת"ז) שהביא מנהגי אוסטרא עם הגהות האדר"ת ז"ל, ומובא שם מנהג הנ"ל אבל לא מוזכר בשם המהרש"א, ועיי"ש בהערות של האדר"ת.

ישוב לזה לפ"ד החת"ס

אולם עדיין קשה למנהג דידן ע"פ השו"ע מדוע אין אנו קורין קריאה בענינו של יום.

והנה ראיתי בהגהות החתם סופר על השו"ע (סוף סי' תרס"ח) שכתב ליישב קושית הבאר הגולה, שתמה מהיכן יצא להשו"ע שבארץ ישראל קוראים בשמיני עצרת וזאת הברכה, והרי משמעות סתמא דתלמודא במגילה (דף ל"ב) שיש לקרוא בענינא דיומא עשר תעשר. וכתב החתם סופר ז"ל די"ל דדוקא בימיהם שלא היו קורין במועדים בספר שני פרשת הקרבנות כמש"כ שם בתוס' במגילה (דף ל' ע"ב ד"ה ושאר) א"כ על כרחך יש לקרוא מעניני דיומא של היו"ט בפר' עשר תעשר, אבל אחר שקבלנו עלינו חובה להעמיד ספר שני בענין יו"ט שוב ליכא חובה כ"כ לקרוא עשר תעשר.

ומבואר דס"ל להחתם סופר ז"ל דיוצאים ידי חובת קריאת המועדים במה שקורין את קרבנות המוספין במפטיר, ולדבריו לק"מ למה לא קוראים בשמחת תורה עוד קריאה מענינו של יום בשביל חובת היום מפני שמקיימין את התקנה הזאת עי"ז שקורין בפרשת

קריאת התורה של שמחת תורה, שבשאר הימים טובים החיוב הוא מחמת חובת היום, וע"כ אין להעלות לתורה בן א"י ביו"ט שני כיון שאינו מחוייב בדבר, אבל בשמחת תורה כיון שהקריאה היא כדי לגמור את התורה, ואף בן א"י חייב בחיוב זה לגמור את התורה על כן אפשר להעלותו ביו"ט ב' בחו"ל, עכ"ל.

ולכאורה דין זה תליא בב' צדדים הנ"ל, שכל חילוק זה שייך רק למאן דס"ל שקריאת פרשת וזאת הברכה היא רק כדי לסיים את התורה, אבל למאן דס"ל שקריאת פרשת וזאת הברכה היא משום ענינו של יום ככל קריאת המועדים, א"כ אין להעלות בן א"י ביו"ט ב' בחו"ל.

אמרי תשובה

אולם י"ל דגם להך צד שהקריאה באה לחובתו של יום, מ"מ מכיון שבקריאה זו גומרים את התורה והרי גם הוא חייב לגמור את התורה שפיר יכול לעלות לקריאה זו, וצ"ע.

ומאידך גיסא י"ל דאדרבה גם להצד שחיוב הקריאה בשמחת תורה הוא לסיים את התורה ביום זה מ"מ י"ל דבן א"י שנמצא בחו"ל בשמחת תורה אין לו לעלות לתורה, דבעיקר הדבר יש לדון שכיון שלא סיים את התורה ביום שהיה צריך לסיים שוב אינו יכול לסיים את התורה ביום אחר כמ"ש הגר"א ז"ל (סי' קלה ס"ק ג'), עיי"ש, וכתבנו בזה באריכות בעה"י להלן סי' ס"א.

סימן כג

סדר חילוק עליות לפרשת וזאת הברכה

שקרא זה, מ"מ בשמחת תורה שנהגו להרבות בקרואים נוהגים כהסוברים שמותר לקרוא עולים הרבה אע"פ שקורא זה מה שקרא זה.

ביאור מנהג החתם סופר ז"ל

בספר לקוטי חבר בן חיים (בהקדמה לחלק השלישי) כתב מנהגו של החתם סופר ז"ל בשמחת תורה, שהיה מצוה לקרוא שבעה קרואים בכל קריאה ואח"כ כהן ולוי שנית וכן עשו שבעה פעמים.

כתב הרמ"א בסי' תרס"ט ס"א "ונהגו עוד להרבות הקרואים לספר תורה וקורים פרשה אחת הרבה פעמים ואין איסור בדבר". וכן כתב בסי' רפ"ב ס"א שאף שנהגו במדינות אלו שלא להוסיף עליות ביום טוב נכי חוששים להסוברים שרק בשבת מותר להוסיף עליות ולא ביו"ט, מ"מ בשמחת תורה נוהגים להוסיף. וכן כתב שם בסעיף ב' שאף שנהגו כהסוברים שכשמותר להוסיף מ"מ אין לקרוא זה מה

סימן כה

מהי הקריאה בזמן הגמ' בא"י ובחו"ל בשמיני עצרת

ביאור המבי"ט למנהג הקדמון

במג"א (סי' תרסח ס"ק ד') הביא בשם

הכנה"ג שיש מקומות בחו"ל

שקורין פרשת וזאת הברכה גם בשמיני

עצרת. והמקור לכך הוא משו"ת המבי"ט

(ח"ב סי' קכט), שהביא שיש מקום שיש

להם בית הכנסת קדמון מיוחד לאליהו

ז"ל ואומרים כי מזמן קדמון נוהגים

לקרוא פרשת וזאת הברכה גם בשמיני

עצרת.

ומנהג זה צ"ע שהרי בגמ' מבואר שרק

בתשיעי קורין וזאת הברכה,

דבמגילה (דף לא ע"א) איתא "יו"ט האחרון

[של חג] קורין כל הבכור חוקים ובכור כו',

למחר [היינו בחו"ל ביום תשיעי] קורין וזאת

הברכה", דמבואר שבחו"ל ביום השמיני

קורין כל הבכור. ותירץ ע"ז המבי"ט שאין

כ"כ קפידא בשנוי זה, מכיון שהוא מעין

המאורע כי ביום אחרון של שמיני עצרת

קורין בכל העולם וזאת הברכה.

והיינו דס"ל למבי"ט דקריאת פרשת

וזאת הברכה הוא משום ענינו

של יום וככל קריאת המועדים, וע"כ מפני

שיום השמיני ויום התשיעי הוא אותו

יו"ט, א"כ במה שיוצאים בתשיעי יוצאים

גמי בשמיני, וע"כ כתב דאין להעבירם

ממנהג זה כי אולי נתקן על פי איזה גאון.

אם בן חו"ל יכול לעלות לחתן תורה

בשמחת תורה של בני א"י

ועכ"פ מבואר מזה דקריאת פרשת וזאת

הברכה, לדעת המבי"ט מישך

שייכא ליום הראשון של שמיני עצרת,

וי"ל נפ"מ בזה בבן חו"ל שבא לארץ

ישראל אם יכול לעלות לפרשת וזאת

הברכה, דלמה שנתבאר י"ל דאף אי נימא

דבן חו"ל שבא לארץ ישראל לא יעלה

לקריאה שקורין בה רק בא"י ולא בחו"ל,

מ"מ ביום זה אף שלכתחלה הוא צריך

לקרוא פרשת כל הבכור, מ"מ יכול לעלות

לקריאת וזאת הברכה שקורין הבני ארץ

ישראל, דקריאה זו שייכת גם בשמיני

עצרת בחו"ל.

ואע"פ שכתב המבי"ט (שם) דקהילה

שלא נהגה כן אין לה לחדש

מנהג זה לקרוא בשמיני עצרת פרשת וזאת

הברכה, היינו משום לא תתגודדו (כמש"כ

שם כי באותה מדינה לא נהגו כן), אבל בארץ

ישראל שכולם קורין בשמיני עצרת פרשת

וזאת הברכה אדרבה בקריאה זו הוא

עושה כמו כולם.

ביאור מנהג זה לשיטות החולקים על

המבי"ט

ואפשר להוסיף וליישב מנהג זה, גם

לשיטת החי' הר"ן והברכ"י

אמנם עדיין צ"ע לשיטת החת"ס, מהי הקריאה שקרו בזמן הגמ' בחו"ל לחובת היום ביום התשיעי, שהרי בגמ' איתא שקורין בתשיעי בוזאת הברכה ולא כתוב שקורין עשר תעשר, ואולי לא הקפידו על הקריאת חובת היום ביו"ט שני. ושו"ר כן במחזור ויטרי (סי' שפה) שכתב "וקריאת עניין החג הקדמנוהו כבר מיום ראשון של שמיני עצרת לפי שהוא עיקר".

ושו"מ בספר שלמי חגיגה (בדפו"ר דף רפא ע"ב) שג"כ עמד בזה, וכתב שבזמן הש"ס שלא היו מוציאים ספר שני, א"כ כי קאמר "למחר קורין וזאת הברכה" היינו דוקא בחו"ל, שהקלו בקריאת חובת היום ביום שני ולא קרו בענינו של יום אלא רק בוזאת הברכה, אבל בא"י קורין כל הבכור, ופרשת וזאת הברכה היו קורין אז בשבת שאחר החג.

אלא שכתב שהוא דוחק לומר שנשתנו המנהגים, וגם בזמן התלמוד היו מחולקים ארץ ישראל מחוץ לארץ בכל השבתות, דבחו"ל מתחילין בראשית בשבת ראשון שאחר החג ובא"י בשבת שני, ומכח זה ר"ל שגם בזמן הש"ס בשמחת תורה היו מוציאים ספר שני לקרוא בחובת היום שהוא ביום השמיני עצרת כו', כמו שקורין בזמנינו בספר שלישי, אלא שכתב שבראשונים לא משמע כן, יע"ש.

ולא ידעתי מדוע לא ניחא ליה להשלמי חגיגה ממה שכתבנו שבזמן התלמוד

שס"ל שקריאת פרשת "וזאת הברכה" אינו מעין המאורע אלא בכדי לסיים את התורה בשמיני עצרת, (עי' מש"כ בזה בסי' כ"ג) מ"מ י"ל דלא קשה על מנהג זה מהגמ' הנ"ל, והוא לפי מש"כ בהגהות החתם סופר (סוף סי' תרס"ח) ליישב קושית הבאר הגולה שהקשה שמהיכן יצא להשו"ע שבארץ ישראל קוראים בשמיני עצרת "וזאת הברכה", והרי משמעות סתמא דתלמוד במגילה (דף לב) שיש לקרוא בענינא דיומא עשר תעשר, וכתב החתם סופר ז"ל די"ל דדוקא בימיהם שלא היו קורין במועדים בספר שני פרשת הקרבנות כמש"כ תוס' במגילה (שם) א"כ על כרחך יש לקרוא מענינו של יו"ט ולכן קורין עשר תעשר, אבל אחר שקבלנו עלינו חובה להעמיד ספר שני בענין יו"ט, שוב ליכא חובה כ"כ לקרוא עשר תעשר. וע"כ לפי"ז דבזמנינו אין כ"כ חובה לקרוא בחובת היום כיון שקורין בפרשת הקרבנות, לא קשה על מנהג זה מהא דמבואר בגמ' חיוב קריאה פרשה אחרת.

מה היו קוראים בזמן הגמ' בא"י ובחו"ל בשמ"ע

והנה בדברי החתם סופר לא התבאר מה באמת היו קוראים בשמיני עצרת בארץ ישראל בזמן הגמ', ולכאורה כוונתו שבאמת בזמן הגמ' בארץ ישראל היו קוראים אז גם עשר תעשר לחובת היום, וגם וזאת הברכה. או דסובר שלא קראו וזאת הברכה כלל, מפני שבני מערבא סיימו את התורה רק אחת לג' שנים.

בארץ ישראל היו קוראים אז גם עשר תעשר לחובת היום וגם וזאת הברכה לסיים את התורה, דלפי"ז מיושב מה שנתקשה.

ושו"ר ברש"ש (במגילה שם על רד"ה ה"ג) שכתב שבא"י כבר בזמנן היו

קורין רק וזאת הברכה יע"ש (ומש"כ ראה מהתוספתא יע"ש בהגהות הגר"א דלדבריו משמע שהיו קורין רק כל הבכור). וכל זה תלוי במש"כ בסי' כ"ג אם בני מערבא דמסיימי אורייתא בתלת שנים אם קראו בשמחת תורה פר' וזאת הברכה.

סימן כו

אם מותר ליחלק לכמה מנינים בקריאת התורה

בשו"ע (סי' קמ"ז ס"ח) כתב הרמ"א "ומוציאין שני הספרים כאחת, ותופסין בשנית עד אחר שקראו בראשונה". והקשה המג"א (ס"ק י"א) דבירושלמי איתא שאין להוציא השניה מהארון עד שמחזיר הראשונה למקומה, ומנא לן למיעבד דלא כהירושלמי.

ההפסוק

ותירין המג"א לפי המבואר בסוטה (דף ח' ע"א), דאיתא התם אין משקין ב' סוטות כאחד שאין עושין מצות חבילות חבילות, וכתבו התוס' שאסור להעמיד שתיהם בבת אחת אע"פ שאין שותות כאחד אלא בזה אחר זה. אולם ברמב"ם (פ"ד מה' סוטה ה"ב), משמע שמפרש איפכא דמותר להעמיד שתיהם בבת אחת בעזרה אם אינם שותות כאחד אלא בזה אחר זה, אך אם שותות בבת אחת אסור, אפילו אם ב' כהנים משקין אותם, מפני דלהרמב"ם איסור חבילות

הוא בעשיית המצוה בבת אחת אבל בהעמדה או ההבאה למצוה אין איסור. משא"כ תוס' ס"ל שהאיסור להעמיד כאחת, ולפי"ז כתב המג"א ליישב את דברי הרמ"א שמוציאים ב' ס"ת בבת אחת, שמנהגינו כשיטת הרמב"ם שמפרש את דברי הגמ' בסוטה דלא כהירושלמי שאין בזה משום אין עושין מצות חבילות חבילות, להוציא ב' ס"ת בבת אחת כשקורין בהן בזה אחר זה.

אם מותר לחלק את הקריאה לכמה מנינים

וראיתי בספר אפיקי מגינים (סי' קמ"ז סק"ח) שכתב שמה שנוהגים בכמה מקומות בשמחת תורה שרוצים לקרות בתורה כל האנשים שבבית הכנסת וע"כ נפרדים לחבורות, וכל חבורה לוקח ס"ת וקורין באותו בית הכנסת במקום מיוחד בעת שקורין על הבימה, שלא כדין